நாகரிகப் பொருண்மையும் நீதி இலக்கியமும் காட்டும் சமுதாயம்

The Indication of Society in Civilization and Moral Literature

பேராசிரியர் முனைவர் மு.இராசேந்திரன் / Professor Dr. M. Rajantheran

இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் ஸ்ரீனிவாசன் / Associate Professor Dr.Srivasan

முனைவர் உமா தேவி நாயுடு அழகிரி / Dr Umadevi Naidu Allaghery

Abstract

Since the theme of this paper is the Indication of society in mass civilization and moral literature, it is essential to probe into the words 'Society' and 'Civilaization'. The height of culture is civilization and society is a group of people with an identity living in the same place permanently. The experts who stady civilization propose from main characteristics of civilization. They are the objective of reaching an aim, appreciative actions, moral values and an understanding of humanity. All these from characters are dealt with deeply in Thirukkural. And this becomes the focus of this paper.

Key Words: Civilization, Culture, Society, Tamil Ethical Literature, Thirukkural

முன்னுரை

நீதி நூல்கள் தோன்றிய சங்கம் மருவிய காலத்தைப் பொதுவில் இருண்ட காலம் எனவும் குறிப்பிடுவர். தென்னகத்தில் தமிழ் மன்னர்தம் ஆட்சி வீழ்ச்சியுற்று கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அயலார் ஆட்சி ஏற்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் சோழ நாடும் பாண்டிய நாடும் களப்பிரர் கீழும், நடு நாடும் தொண்டை நாடும் பல்லவர்பாலும் இருந்தன. தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இல்லாமல் பிராகிரதமும் பாலியும் கோளோச்சின. இதனால் தமிழ் மொழி, கலை, நாகரீகம் முதலியவற்றின் மேம்பாடு நலிவுற்று அவை பிற மொழி பண்பாட்டுத் தாக்கத்திற்கும் ஆட்பட் டது. இதனால் இக்கால கட்டத்தை இருண்ட காலம் எனக் கொண்டனர் தமிழ் அறிஞர்கள் (பாலசுப்பிரமணியன், *1974*, p.*75*).

ஆயினும், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி யில் இக்காலகட்டத்தை முழுவதும் இருண்ட காலம் எனத் தள்ளிவிடுதல் பொருந்தாது. இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் திருக்குறள்

The author is a Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. rajanmun@ um.edu.my / rajantheran@gmail.com

The author is a Associate Professor and Vice Principle in National College of Thiruchy, Tamil Nadu, India. ksriisin2011@yahoo.com

The author is a Lecturer in the Department of Tamil, Mahatma Gandhi Institute, Mauritious. u.allaghery@gmail.com

உட்பட தமிழ் நீதி இலக்கியங்கள் பதினெட்டும் தோன் றின என்பது வரலாறு. அவற்றுள் கார் நாற்பது (அகம்), திணைமொழி ஐம்பது (அகம்), திணைமாலை நூற்றைம்பது (அகம்), ஐந்திணை எழுபது (அகம்), ஐந்திணை ஐம்பது (அகம்), களவழி நாற்பது (புறம்), ஆகிய ஆறு நூல்களும் நீதி நூல்கள் வரிசையில் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவை சங்ககால பாடுபொருள் அமைப்பைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன என்பது தெளிவு (வரதராசனார், 1992, p.80).

இந்நீதி இலக்கியங்கள் பொது வில் மனிதன் மனிதனாக வாழும் வழிவகைகளை முன்வைப்பனவாக இருக்கின்றன. தமிழரின் நாகரீகம் (Civilisation) குறித்துப் பேசுகின்ற யாராயினும் நீதி இலக்கியங்களைத் தவிர்த்துப் பேசுதல் குறையுடைய தாகிவிடும். இக்கட்டு ரையில் நாகரீகவியளாலர் காட்டும் உயர்ந்த சமுதாயப் பொருண்மையை நீதி இலக்கியங்கள் வழி விளக்கப்படுத்தும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அதற்கு முன்னதாக நாகரீகம், பண்பாடு, சமுதாயம் ஆகியவற்றின் பொருளை உள்வாங்கிக் கொள்வது பயனுடையதாக இருக்கும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள் (Literature Review)

நீதி நூல்களுக்கு பல அறிஞர்கள் உரை செய்துள்ளனர். அவற்றுள் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது 1957இல் வ.சுப.மாணி க்கனார் அவர்களின் ‘பிற்கால நீதி நூல்கள்’, எனும் விளக்கவுரை நூலாகும். இதில், ஆத்தி சூடி, கொன்றைவேந்தன், நறுந்தொகை, மூதுரை, நல்வழி, நன்னெறி, உலகநீதி ஆகியனவற்றிற்கு உரை எழுதியுள் ளார். இது பல பதிப்பு களைக் கண்டுள்ளது. 1991இல் மணிவாசகர் பதிப்பகம் இந்நூலை மறுபதிப்பு செய்துள்ளது. இவ்வுரையானது ஓர் ஆய்வு உரையாகவே அமையப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாய்வுப் போக்கா னது நீதி இலக்கியங்களின் உட்கிடக் கைகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டவல்ல தாக உள் ளது. எனவே நீதி இலக்கியத்தை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் பொழுது வ.சுப.மாணிக் கனாரின் மேற் சொன்ன நூல் கட்டாயம் பார்க்கப்பட வேண்டிய நூல் என்பதால் அது குறித்து இவ்வாய் விலும் குறிப்பிடாமல் இரு க்க இயல வில்லை.

‘திருக்குறள் புதைபொருள்’, எனும் கி.ஆ.பெ.விஸ்வநாதம் அவர்க ளின் நூல் நீதி இலக்கியங் களுள் திருக்குறளை ஆழ்ந்து அனுபவிப்ப தற்கு வழிவ குக்கும் ஓர் அரிய நூலாகும். இது, ஒரு சிறிய நூல் என்ற போதிலும் அதன் கருத்து வெல்லும் தன்மையதாக அமைந்துள்ளது. திருக் குறள் மீது கொள்ளும் காதலை வலு கொள்ளச் செய்ய வல்லது. இந்நூலைப் படித்த எவரும் திருக்குறளை ஆழ்ந்து நோக்கும் மனத்தைப் பெறுவர் என்பது திண்ணம். அவ்வகையில் நாகரீகப் பொருண்மையும் நீதி இலக்கியமும் காட்டும் சமுதாயம் எனும் இக்கட்டுரை கூட இந்நூல் தந்த அறிவால் வந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

அடுத்து, ‘வேலா நினைவு வரிசை’, எனும் தலைப்பில் திருக்குறளின் பல்வேறு கருத்துகளை சிறு சிறு நூல்களாக வெளியிட் டிருக்கும் மதுரை இளங்குமரனார் அவர்களின் படைப்புகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. இந்தப் படைப்புகள் திருக்குறளின் உன்னத கருத்துகளை குறிப்பிட்ட தலைப்புகளில் ஆழ்ந்து ஆய்ந்து முன் வைக்கும் வகையி னதாக அமைகின்றது. இதிலே நல்ல சான்றோராக, நல்ல ஆட்சியராக போன்ற சிறு தலைப்பைக் கொண்ட நூல்கள் இக்கட்டுரையில் உள்ளடக் கத்திற்கு வலு சேர்ப்பதாக அமைந்தது.

நீதி இலக்கியங்கள் தவிர்த்து, நாகரீகம் குறித்த ஆய்வு முன்னோடிகள் என்று பார்க்கும் போது இவற்றுள் ‘A History of Civilization’ (1987 மறுபதிப்பு 1993) எனும் Fernand Braudel எனும் அறிஞரின் நூலைக் குறிப்பிட வேண்டும். இவரது நூலில் நாகரிகம் குறித்த மிக நிறைவான குறிப்புகள் வெளிப்படுகின்றன. இவரது நூல் நாகரிகத்தின் பொருண்மை, வரலாறு, அவற்றின் கூறுகள், நாகரிக சமு யாய த்தின் அடையளாங்கள், அதன் வள ர்ச்சி, அதன் அளவை போன்ற பல்வேறு கூறுகளை விரிவாக விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் உலக நாகரிகங்கள் பலவற்றையும்

ஆராய்ச்சி அறிமுகம் செய்யும் போக்கு காணப்படுகின்றது.

அடுத்து இத்துறையில் கவனிக் கப்பட வேண்டிய பிரிதொரு நூல் 'Ancient Civilizations', எனும் தலைப்பிலான Brian வி. Fagan, Chris Scarre ஆகியோரின் படைப்பாகும். இந்நூல் உலகத் தொல் நாகரீக வரலாற்றை ஆழ்ந்த நோக்கில் வரை யகீத்து உரிய ஆதாரங்களுடன் விள க்கப் படுத்துவதாக உள்ளது. இந் நூலை ஆழ்ந்து நோக்கும் பொழுது, தொல் நாகரிக வரலாறு தவிர நாகரிகத்தின் உட்கூறுகளும் விளங்கப் பெறுகிறது.

இதற்கு மாறாக, நாகரிகத்தி ற்கும் தனிமனிதனுக்கும் ஏற்படும் அழுத்தங்களை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ள Sigmund Freud என்பாரின் 'Civilization and Its Discontents' எனும் நூல் இக்கட்டு ரையை வடிவமைப்பதற்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமைந்தது எனலாம். நாகரிகம் என்பது சமுதாய நன்மை கருதி மனிதனுக்குக் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது. இது சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம் மாறுபடுகிறது. மறுபுரத்தில் தனிமனிதன் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை முதன்மைப்படுத்த நினைக்கும் பொழுது நாகரிகக் கட்டமைப்புக்கும் தனி மனித எண்ணங்களுக்கும் பொறுத்தம் சரிவர அமைவதில்லை. இதன் காரணமாக நாகரிகம் தீங்கு விளைவிக்கும் தனி மனித செயல்பாட்டுக்கும் அவர் தம் சுதந்திரப் போக்கும் கட்டுப்பாடுகளை முன்வைக்க வேண்டியதாகிறது. இந்நிலையில் நாகரிகம் என்பது ஒட்டுமொத்த சமுதாயத்தின் நலன் காக்கும் கேடையமாகக் காட்டப்படுகின்றது. இக்கட்டுரையும் சமுதாய நலன் காக்கும் நீதி இலக்கியங்களின் பார்வையில் நாகரி கக் கூறுகளை முன்வைப்பதாக அமைவதால் மேற்சொன்ன நூலின் கருத்துகளை உள்வாக்கிக் கொள்வது அவசியமாகிறது.

பண்பாடு குறித்துப் பார்க்கும் போது, அ.தட்சிணாமூர்த்தியின் 'தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்', எனும் நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இவரது நூல் தமிழர்களின் பண்பாட்டுக் கூறு களை இலக்கியம், வரலாறு, கல்வெட்டு எனப் பல்வேறு ஆதாரக் குறிப்புகளின் துணையுடன் வரையறு த்து விவரிப்பதாக உள்ளது. இந்நூல் தமிழர் நாகரிகம் குறித்து சிந்திக்கும், ஆய்வு செய்யும் எவருக்கும் நல்லதொரு தமிழர் பண்பாட்டுச் சட்டகத்தைக் கொடுப் பதாக அமையும். எனவே பண்பாடு குறித்த ஆய்வுகளில் தவிர்க்க இயலாத பிரிதொரு நூலாக இதனைக் கொள்ளலாம்.

ஒட்டுமொத்தத்தில் நிறைய எழுத்துகள் நீதிநூல்கள், நாகரிகம், தமிழர் நாகரிகம் ஆகியவற்றைத் தொட்டு வெளிவந்திருந்த போதும் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள நூல்கள் இந்த பொருண்மைகளை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்குப் பெரும் பயனாக இருக்கும். ஆய்வுலகில் மேலும் பல அரிய நூல்கள் இருந்த போதும் சுறுக்கம் கருதி அவை தவிர்க்கப் பட்டுள்ளன. முதன்மை நூல்களாகவும், கட்டாயம் படிக்க வேண்டிய ஒரு சில தொடர்புடைய நூல்கள் மட்டுமே இவ்விடம் ஆய்வு முன்னோடிகளாக முன் வைக்கப் பட்டுள்ளன.

ஆய்வு நெறி / Methodology

நீதி இலக்கியங்களில் நாகரிகக் கூறுகளின் வெளிப்பாடுகளை ஆய் ந்துள்ள இக்கட்டுரை தரப்பகு ப்பாய்வு (qualitative) நெறியின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்யப் பட்டுள்ளது. பொதுவில் இலக்கியங் களில் வெளிப்படும் நாகரிக, சமூகவியல் கூறுகளை ஆய்வு செய்வதற்கு தரப்பகுப்பாய்வு நெறியே உற்ற நெறியாக விளங்குகிறது (Creswell, 2003, ஜீ.182). தரப்பகுப்பாய்வு நெறியின் மூலம் ஓர் இலக்கியதில் பொதிந்துள்ள உட் பொருளை கண்டறிவது இயலும் (Merrian, 2009, ஜீ.2). அதே வேளையில் இலக்கிய ங்களின் உட் பொருளை விளக்குவதற்கு தரப்பகுப்பு நெறியுடன் தொடர்புடைய Hermanutic எனப்படும் விளக்கமுறை ஆய்வு நெறி இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்வதற்கு ஏற்புடைய நெறியாகக் காணப் படுகின்றது (Melissa Freeman, 2008, p.338). விளக்க முறை ஆய்வு நெறியின் அடிப்படையில் ஓர் ஆய் வானது நான்கு படிநிலைகளில் மேற் கொள்ளப்படுகின்றது. அவையாவன:

அட்டவணை 1: ஆய்வின் நான்கு படிநிலைகள்

எண்	ஆய்வு நெறி படிநிலைகள்	விளக்கம்
1	அடையாளம் காணுதல் - ஆவணப்படுத்துதல்	இதன் அடிப்படையில் முதலில் தற்போதை ஆய்வுக்கு முதன்மையாக விளங்கும் நீதி இலக்கியங்களும், நாகரீகப் பொருண்மைகளும் அடையாளம் காணப்பட்டு அவை முறையாக ஆவணப்படுத்தப்படும்.
2	ஆராய்தல் - பகுத்தல்	இரண்டாம் நிலையில் ஆவணப்படுத்தப்பட்ட நீதி இலக்கியத் தரவுகள் யாவும் அதன் தன்மைகளைப் பொருத்து ஆராயப்பட்டு அதன் பின்னர் அவை நாகரிகம் முன்வைக்கும் நான்கு அடிப்படைக் கூறுகளின் கீழ் பகுத்து வைக்கப்படும்.
3	உட்பொருளாய்வு - விளக்கமளிப்பு	மூன்றாவது நிலையில் பகுக்கப்பட்ட தரவுகள் யாவும் உட்பொருளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுப் பின்னர் அவை யாவும் விளக்கப்படுத்தப்படும்.
4	ஒருங்கிணைத்தல் - முடிவுரை	இறுதியாக இந்த ஆய்வில் வெளிக்கொணரப்பட்ட கண்டுபிடிப்புகள் யாவும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு அவை முடிவுரையாக தொகுக்கப்படும்.

நாகரீகமும் பண்பாடும்

நாகரீகம் எனப்படுவது ‘நகர்’‘இகம்’, எனும் பொருளில் பேசப்படும் பொழுது அது நகர்ப்புறம் வாழும் மக்களின் மேம்பட்ட வாழ்க்கையையும் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியையும் முன்னி கீத்துவதாக உள்ளது. தொல்லியல் அறிஞர்கள் கட்டட நிர்மாணிப்பு இல்லாத எந்த ஒரு தொல்லியல் ஆய்வுக் கண்டுபிடிப்பு களையும் நாகரீக வளர்ச்சியைக் காட்டுவனவாக ஏற்பதில்லை. இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் நகர் புறத்தைத் தவிர்ழ்;துப் பிற இடங்களில் வாழ்வோர் நாகரீகம் அற்றோர் என ஆகிவிடும். இக்கருத்து நிச்சயமாக பிழைபட்டுப் போகும். ஆகவே, தற்போதைய கட்டுரையானது பண் பா ட்டின் முதிர்ந்த கூறுகளையே நாகரீகம் எனக் கொள்கிறது.

மக்களால் பொதுவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இயற்கைச் சூழல், இனம், மொழி, எனும் தனித்துவ அடையாளத்தில் உருவாகும் பொரு ளியல் மற்றும் அருளியல் வாழ்க்கை முறையே பண்பாடு எனப்படுகிறது. இது மாற்றமும் மேம்பாடும் அடையும் தன்மையை உடையது. இவ்வளர்ச்சியானது நீண்ட கால பண்பாட்டு மேம்பாட்டின் பதிவில் நிலை பெறுவ தாகும். எனவே நாகரீகம் எனப்ப டுவது ஒரு பண் பாட்டின் முதிர்ச்சி யைக் குறிப்பதாகும் (Rajantheran, 2012, p.1).

இவ்வாறு உருவாக்கம் காணும் கூறுகள் யாவும் மனிதனின் உயர்ந்த சிந்தனை வளர்ச்சியாலும் திறமை யாலும் அடையப் பெறுகின்ற அகப் புற வளர்ச்சி எனவும் கூறலாம் (Stephen Blaha, 2002, p.14). நாகரீகம் அடையப்பெற்ற ஒரு சமுதாயமானது இலக்கை அடையும் நோக்கு, போற்றத்தக்க செயல்கள், நன்நெறிக் கூறுகள், மனிதர்களிடையே புரிந்துணர்வு மிக்க தொடர்பு ஆகிய நான்கு வாழ்வியல் ஆதாரச் சிந்த னைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித் திருக்க வேண்டும் (Rajantheran, 2012, p.1).

சமுதாயம்

சமுதாயம் எனப்படுவது தனி மனிதனில் இருந்து தோன்றி ஒரு மக்கள் தொகுதியாக விரிவடைகிறது. இதில் இனம், மக்கள்

தொகுதி, சமயப் பிரிவுகள், கொள்கைப் பிரிவுகள், சமுதாய உட்கட்டமைப்புப் பிரிவுகள் எனப் பல கூறுகளை உள்ளடக்கிய மனிதக் கூட்டத்தின் ஒட்டு மொத்த சேர்க்கையே சமுதாயம் எனப்ப டுகிறது. இச்சேர்க்கையானது தனி மனிதனின் செயல்பாடுகளையும் அடை யாளங்களையும் பெருவாரியாக வடிவ மைக்கின்றது (Berry,1974,27 & p.36). மேலும், சமுதாயம் எனப்படுவது மக்கள் தொகுதியை மட்டும் குறிப்பிடாமல் அம்மக்கள் கூட்டத்தி பீரிடையே உள்ள தொடர் புகளையும் தனித்துவ அடையாளங் களையும் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப் படுகிறது (Durkheim, 1964, p.102). ஒரு சமுதாயம் எனப்படும் போது அதில் உள்ள மக்களிடையே ஒரே மாதிரியான அடையாளங்கள், ஒருமை ப்பாடு, சகோதரத்துவம், ஒருமித்த இலக்கு ஆகிய கூறுகள் விளங்கும் என்பது பெறப்படும் (Ting Chew Peh, 1979, p.55).

இலக்கை அடையும் நோக்கு

தமிழர் மரபில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியன வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் அடைய வேண்டிய இலக்காக வைக்கப் பட்டுள்ளது. இவற்றுள் அறமே முதலிடத்தில் வைத்து எண்ணத் தக்கது. அறத்தின் அடிப்படையில்தான் மற்ற பண்புகள் வளர்ந்து வளம் பெற்று பயன் தந்து நிறைவுறும் (Mahadevan, 1984, pp.190-200). அந்த அடிப்படையில் அறவழியில் வருவதுதான் பொருளாகிய இரண் டாவது அடைவாக வைக்கப்படுகிறது. அறவழி மீறிய பொருளைப் பொருளாகக் கொள்வது தமிழர் மரபு அல்ல (Rajantheran, 2012, p.80). அறவழிச் செல்வம் மட்டுமே நன்மை யைத் தரும். அதனால்தான் மூன்றா வது இலக்காகிய இன்பத்தை அறவழி வரும் பொருளாலும் முறைவழி வரும் வாழ்க்கைத் துணையாலும் அமைய வேண்டும் என்பர். தீய வழி வரும் செல்வம் கவர்ச்சி மிக்கதாய்க் காணப் படினும் அதன் மறுபுறம் மனிதனை இருளுக்கு இட்டுச் செல்லும் பாவம் பொதிந்தே வருவதை உணர்ந்தே தமிழர்கள் அறவழிச் செல்வத்தை மட்டுமே அங்கீகரித்தனர் (Rajakrishn- an & Rajantheran, 1994, pp.263-264). திருவள்ளுவரும் அறவழிச் செல்வத்தைத்தான் வலியுறுத்திப் பேசு கின்றார்.

‘அருளொடும் அன்பொடும் வாராப்
பொருளாக்கம்புல்லார் புரள விடல்’

(குறள்: 755)

மேற்காணும் குறள் வழி அறம் மீறி வந்த செல்வத்தைத் தீமையெனக் கருதி அதனை முற்றாக நீக்கிவிட வேண்டும் எனும் பொருளில் வருவது கவனிக்கத்தக்கது. இது அரசருக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்த போதும் ஒவ் வொரு தனி மனிதனுக்கும் பொருந்தும். ‘அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி’ அல்லவா. மாறாக அற வழியில் வரும் செல்வத்தை,

‘அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும்
திறனறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள்

(குறள்: 754)

என வள்ளுவப் பெருந்தகை, பொருளைச் சேர்க்கும் வகையை அறிந்து தீமையற்ற வகையில் சேர்க்கப்படும் செல்வமானது ஒருவ னுக்கு அறத்தையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கும் என்கிறார். அடுத்த நிலையில்

‘ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு
எண்பொருள் ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு’

(குறள்: 760)

எனும் குறள் வழி செல்வத்தை மிகுதியாக ஈட்ட வேண்டுவதன் தேவையையும் முன்வைக்கிறார் திருவள்ளுவர். இவ்விடத்தே அறம் என்பது தனித்து நிற்காமல் செயல் படுபவனைச் சார்ந்தே இருக் கிறது என்றும், அவ்வறத்தைச் சார்ந்தே செயல்படுபவனும் நன் மைகளைப் பெறுகிறான் என்ப தனையும் கருத்தாக வைக்கிறார் என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

முடிவாக நாகரீகவியளாலர்கள் இலக்கை அடையும் நோக்கு பற்றி மட்டுமே பேசுகிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நீதி இலக்கியங்களோ, இந்த இலக்கை அடையும் நோக்கை மட்டும் நிர்ணயித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அதனை அடையும் முயற்சியானது உலக மக்கள் யாருக்கும் தீது செய்கின்ற ஒன்றாக அமையக் கூடாது

எனும் உலகலாவிய உயர்ந்த கருத்தையும் முன்வைக்கிறது என்பது மேற்சொன்ன நாகரீகக் கோட்பாட்டை வலுப்படுத்தி கருத்தால் விஞ்சி நிற்கும் தமிழர்தம் சிந்தனையைக் காட்டுகிறது.

இப்படியொரு வாழ்க்கையை வாழ்வாங்கு வாழ்பவனுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கு வீடு பேறாகிய பேரின்பத்தைத் தரப்போகிறார் என்பதன் வழி அறமே அருளுக்கும் முக்திக்கும் வழித்தடமாக வித்தாக அமைந்திருக்கிறது என்பதும் எளிதில் பெறப்படும் செய்தியாகும். இதனால் தான் முப்பாலில் நாப்பாலை மொழிந் தோன் எனத் திருவள்ளு வரைப் போற்றும் மரபும் தமிழரிடத்தே தோன்றியுள்ளது போலும்.

போற்றத்தக்க செயல்கள்

நாகரீகவியளாலர் பார்வையில் போற்ற த்தக்க செயல்கள் எனப்படுபவை பொதுவில் அனை வருக்கும் நன்மை பயக்கக் கூடியதான சிறந்த செயல்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்கின்றனர் (Rajantheran, 2012, p.1). அந்த வகையில் திருவள்ளுவர் ஒருவர் பெறக்கூடிய பேறுகளில் மிகச் சிறந்ததாக அறிவார்ந்த நன்மக் களைப் பெறுவதையே சுட்டுகிறார் (குறள்: 61). அப்படிப் பெறப்படும் பிள்ளைகள் பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சி நடக்கின்ற நெஞ்சுரம் கொண்ட வர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றும் உரைக்கின்றார் (குறள்: 62). எனவே திருவள்ளுவரைப் பொகீத்த வரையில் ஒரு சமுதாயத்திற்கு முதலில் தேவைப்படுவது அறிவறிந்த, பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்களே என்பது தெரிகிறது. இது ஏனெனில் இவ்வகை மக்களே போற்றத்தக்க செயல்களின் பிறப்பிடமாக இருப்பர் என்பதை உணர முடிகின்றது. இதுவே மனித வளம், ஆள் பலம் என்பதாகத் தமிழர் மரபு கொள்கிறது. இதற்கு மாறானவர்களை மனித வளத்தின் ஒரு பகுதியாகவோ, ஆள் பலமாகவோ கொள்ள தமிழர் நாகரீகம் இடம் கொடுப்பதாக இல்லை.

இத்தகைய உயர் மனிதப் பிறப்பைத்தான் ஔவை ‘அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது’ என்றும், திருமூலர் ‘ஊனுடம்பு ஆலயம்’ என்றும் குறிப்பிட்டனர் என்பதாகப் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. காரணம் வள்ளுவப் பெருந்தகையே திருடர்கள் உருவத்தால் மனிதர்க ளாயினும் அவர்களை மனிதர்கள் என ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனவே மனிதர்களாக இருப்பதற்கு மனித உருவம் மட்டும் போதாது, அவர்க ளுக்கு மூளை வளமும் நெஞ்சு வளமும் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது இவ்விடம் பெறப்படும். ‘நாடா கொன்றோ’ எனத் துவங்கும் சங்கப் பாடல் கூட (புறநானூறு: 187) போற்றத்தக்க செயல்களையுடைய குடிமக்களால்தான் ஒரு நாடு சிறப்பு பெறும் எனும் கருத்தை முன் வைப்பது இவ்விடத்தில் சிந்திக் கத்தக்கது (Rajantheran & Sillalee, 2015, p.11).

அறிவறிந்த மக்களுக்கு நெஞ்ச வளமும் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. இந்நெஞ்ச வளமானது ஊக்கத்தின் வலிமையால் மேம்படுகிறது (குறள்: 595). மேலும், இந்த ஊக்கம் மிக்க மக்கள் மனதில்தான் உயர்வான எண்ணங் களும் அப்படி எண்ணியவற்றை அடையும் திறனும் இருக்கும் என்றும் வள்ளுவர் உரைக்கின்றார் (குறள்: 596). அப்படியே எடுத்த முயற்சி கைகூடாமல் போனாலும் உயர்ந்த எண்ணத்தைக் கைவிடல் கூடாது என்பதைத் திருவள்ளுவர்,

‘உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்
மற்றது தள்ளினுந் தள்ளாமை நீர்த்து’

(குறள்: 596)

எனும் குறளின் வழி முன்வைக்கிறார். ஏனென்றால் உயர்ந்த எண்ணம்தான் சிறந்த செயல்பாடுகளுக்குப் பிறப்பிடம் என்பது வள்ளுவனின் கருத்து. இதனை மேலும் வலியுறுத்தும் வண்ணம் இந்த உயர் எண்ணங்களை உள்ள ஊக்கம்தான் தக்க வைத்துக் கொள்ள சரியான கருவியாகவும் அவர் காண்கிறார் (குறள்: 600).

எனவே வள்ளுவர் காட்டும் சமுதாயமானது, வெறும் போற்றத்தக்க செயல்களின் அடிப்படையில் மட்டுமல்லாமல் பிறருக்குத் தீமை/ துன்பம் விளைவிக்காத ஒரு செயலாகவும் இருக்க வேண்டுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஏனென்றால் ஒரு செயலானது நம்மளவில் நன்மை பயக்கக் கூடியதாயினும் உலக

மக்களுக்கு அது பயனுடையதாக இருக்கிறதா என்பதனையும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு வெறும் மூளை வளம் மட்டுமே போதாது, மாறாக நெஞ்ச வளமும் வேண்டும் என்பது தமிழ் நீதிநூல்களின் செய்தியாக உள்ளது. இக்கருத்தானது நகரீகவியளாலர் கூறும் 'போற்றத்தக்க செயல்கள்' என்பதற்கு ஓர் உலகலாவிய ஒழுக்கமாகவும் இலக் கணமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது.

நன்நெறிக் கூறுகள்

நாகரீகம் அடைந்த சமுதாயம் நன்நெறிக் கூறுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்திருக்க வேண்டும் என்பது நாகரீகவியளாலர்களின் பிரிதொரு கருத்தாகும் (Rajantheran, 2012, p.1). தமிழில் தொல்காப்பியம் தொட்டு நீதிநூல் தொடர்ந்து பின் வளர்ந்த இலக்கியங்கள் யாவுமே நன்நெறிப் பண்புகளை முன்வைப்பனவாகவே உள்ளன என்பதைத் தமிழறிந்தோர் உணர்வர். ஆயினும் இந்தக் கட்டுரையின் தேவைக்காக நீதி இலக்கியங்களின் சில நன்நெறிக் கூறுகளை மட்டும் சமுதாயப் பார்வையில் இவ்விடம் காணலாம்.

அடிப்படையில் சமுதாயத்தின் மிகச் சிறிய கட்டமைப்பாக குடும்பத்தைக் காண்பர். குடும்பத்துள் தனி மனிதரும் சேர்த்து விடுவர். எனவே திருவள்ளுவர் காட்டும் சமுதாயம் குடும்பத்திலிருந்தே தொடங்குகிறது எனலாம். இந்தக் குடும்பத்தின் பயன் நன்மக்களைப் பெறுதலே. வீட்டுக்கு விளங்காத பிள்ளை நாட்டுக்கு விளங்காது என்பது முதுமொழி. எனவே பிள்ளைகளை அறம் சார்ந்து வளர்க்க வேண்டிய கடமை பெற்றோர்களுக்கு உண்டு (Manimaran & Rajantheran, 2006, p.113).

'தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்'

(குறள்: 67)

எனும் குறள், தந்தையானவர் (இன்றைய நிலையில் பெற்றோர்கள் எனக் கொள்வதே பொருந்தும்) தன் பிள்ளைக்கு அறத்தையும் அறிவையும் பெறும் வாய்ப்புகளையெல்லாம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து அதன் விளைவாக அப்பிள்ளை அறிஞர் கூடும் அவையில் முன்னிற்கும் தகுதியை அடையும் படி செய்தல் வேண்டும் என்பதாக பொருளு ரைக்கின்றது. அறமும் அறிவும் கொண்ட பிள்ளைகளிடம் இயற்கை யாகவே பிறருக்குத் துன்பம் விளைவி ப்பதையும் இயற்கைக்கு மாறாக நடப்பதையும் பிழை/பாவம் என உணரும் தன்மை நிறைந்திருக்கும். அஃதோடல்லாமல் பிழை/பாவச் செயல்கள் நிகழாமல் இருப்பதற்குரிய வழிவகைகளையும் சிந்திக்கக் கூடியவர் களாகவும் இருப்பர். இந்நன்மக்களால் சமுதாயம் சிறப்புறும். நன்நெறிப் பண்புகள் அவர்தம் வாழ்வில் ஒளிவிடும்.

இவ்வாறான நன்மக்களைத்தான் கண்டு தாயும் பெரிது உவப்பாள் என திருவள்ளுவர் சாற்றுகிறார் (குறள்: 69). இந்தப் பிள்ளைகள் தங்கள் பொறுப்புகளையும் முழுமையாக உணர்ந்தவர்களாக இருக்கக் கூடிய வாய்ப்புகள். இப்பொறுப்புகளுள் போற்றத்தக்க ஒன்று, தம் பெற்றோர் களைப் பேணிக் காக்கும் நன்நெறிப் பண்பாகும். இந்த நன்நெறிப் பண்பை முன்வைக்கும் வகையில்தான் திருவள்ளுவரும்,

'மகன்தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி
இவன்தந்தைஎன்நோற்றான்கொல்எனும்
சொல்'

(குறள்: 70)

எனும் குறளை இயற்றியுள்ளார்.

இன்றைய நிலையில் பொது வாக பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை முழுவதும் நம்பி வாழக்கூடாது என்றும் தங்களைத் தாங்களே அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஒரு சிந்தனையைப் பலரும் பேசக் கேட்டிருக்கிறோம். இந்தச் சிந்தனைக் குப் பின்னால் பிள்ளைகள் பெற்றோருக்குச் செய்யும் துரோகத் தைக் கூடச் சமாதானம் கூறுகின்ற நாகரீகமாக அப்பிள்ளைகளின் நலன் கருதிப் பெற்றோர்கள் மன்னிக்கும் போக்கைக் காண்கிறோம். ஆயினும் செய்நன்றி மறந்தார்க்கு உய்வில்லை என்பது வள்ளுவன் வாக்கு. ஈன்றாள் பசி காண்பது கொடுமை. அந்த நிலையில் கூடப் பழிச் செயல்களைச் செய்யக் கூடாது என்று

வள்ளுவம் வலியுறுத்துகிறது.

நாகரீகவியளாலர்கள் எவரும் மானமிழந்து உயிரோடு வாழக் கூடது எனும் கருத்தை முன் வைத்ததாகத் தெரியவில்லை. தமிழர் மரபு மட்டும் பாவத்தைச் செய்து மானமிழந்து வாழ்வதைவிட இறத்தலே மேல் எனும் கருத்துடையராக உள்ளனர். இதன் அடிப்படையில் நன்நெறிக் கூறுகளை உயிராக மதிக்கும் தமிழர் தம் மேன்மை பெறப்படும்.

மனிதர்களிடையே புரிந்துணர்வு மிக்க தொடர்பு

மனிதர்களிடையே புரிந்துணர்வு மிக்க தொடர்பு என்பது நாகரீக மக்களிடைய இருக்க வேண்டிய மற்றுமொரு அடிப்படைக் கூறாக நாகரீகவியளாலர்கள் முன்வைக்கின்றனர் (Rajantheran, 2012, p.1). ஆனால் தமிழர்தம் நீதி இலக்கி யங்களோ மனிதர்கள் மட்டும் ன்றி எல்லா உயிர்களிடத்தும் புரிந்துணர்வு மிக்க தொடர்பானது இருத்தல் வேண்டும் எனும் மேம்பட்ட சிந்தனையை முன்வைக்கின்றது. புலால் மறுத்தல் எனும் அதிகாரம் இதற்குத் தக்க சான்றாக விளங்குகிறது. இவ் வதிகாரத்தில்,

"அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை
கோறல் பொருளல்ல தவ்வூன் தினல்"

(குறள்: 254)

எனும் குறளின் வழி கொல்லாமையை அருளுடைமையாகவும் உயிர்க்கொ லையை அருளற்ற செயலாகவும் குறிப்பிடுகிறார் வள்ளுவர். எனவே உயிர்க்கொலைக்கு முதன்மைக் காரணமாக விளங்கும் புலால் உண்ணும் பழக்கத்தைத் தவிர்த்தலே அறமாகும் என்கிறார். இந்த அறத்தை கைகொள்ளத் தவறியவருக்கு அருள் என்பது அமையாது என்பதாகவும் கூறுகிறார் (குறள்: 251). இதன் அடிப்படையில் மனிதரிடையே மட்டு மல்லாமல் உலக உயிர்கள் அனைத் திடமும் ஒரு நல்ல அறம் சார்ந்த தொடர்பை வளர்த்தால்தான் வாழ்வு சிறக்கும். இதுவே உயர்ந்த நாகரீகம் என்பது வள்ளுவத்தின் கருத்தாக உள்ளது.

அந்த வகையில் அன்பு என்பது அனைத்தையும் விஞ்சி மனித மனங்களில் அருளை விதைக்க வல்லது. அனைத்து உயிர்களையும் போற்றுகின்ற பெரிய பண்பை மனிதருக்குள் அன்பு விதைத்து விடும். ஆறறிவு படைத்த மனித இனமே உலகை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வகை செய்யும் என்பதால் அன்பின் வழி நின்று அருளைப் போற்றி உலக வாழ்வில் எல்லா உயிர்களிடத்தும் தயை கொண்டு நல்ல தொடர்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது வள்ளுவரின் முன்மொழிவாக இருப் பது தெரிகிறது.

"அன்பின் வழியது உயிர்நிலை
அஃதிலார்க்கு என்புதோல் போர்த்த
உடம்பு"

(குறள்: 80)

இதன் வழி அன்பில்லாதவருக்கு உயிரே இல்லை என்பதாகவே வள்ளுவர் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார். இந்த அன்பு வழியில் நின்றவர்கள் வையத்தில் சிறப்பென்று சொல்லப் படுகின்ற உயர் இன்பத்தை பெறுவார் கள் என்பதையும் வள்ளுவர் முன்னி ருத்துகின்றார் (குறள்: 75).

"அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை
இருள்சேர்ந்த இன்னா உலகம் புகல்"

(குறள்:243)

அந்த இன்பத்தையும் தாண்டி அருளுடையவர்கள் ஒருபோதும் நரகம் சேர மாட்டார்கள் என்பதாகவும் மேற்காணும் குறளின் வழி திருவள்ளுவர் உறுதியளிக்கின்றார்.

ஒரு சமுதாயத்தில் புரிந்து ணர்வு மிக்க தொடர்பானது இருக்க வேண்டும் என்பர். திருவள்ளுவரோ அந்தத் தொடர்புகூட எப்படிப்பட்ட மனிதர்களோடு அமைந்தார் உலகுக்கு நன்மை பயக்கும் எனும் உயரிய செய்தியை

"அரியவற்று ளெல்லாம் அரிதே
பெரியாரைப்பேணித் தமராக் கொளல்"

(குறள்:443)

எனும் குறள் வழி விளக்குகிறார். பெரிழிணீலீரைப் போற்றி அவரைத் தமக்கு உறவாகக் கொள்ளும் தொடர்பு

உருவாக்கத்தை செய்யக் கூடிய அரிய காரியங்களுள் அரியதாக அடையாளப் படுத்துகிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. ‘செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்’ (குறள்: 26) என்பார் வள்ளுவர். அதனினும் பெரிதாக அந்தப் பெரியாரோடு கொள்ளும் மனிதத் தொடர்பை முன்னிருத்தி உலக நாகரீகவியளாலர்களின் சிந்தனையை விஞ்சி நிற்கும் வள்ளுவரின் திறம் உலகத் தமிழர் அனைவரும் அறிந்து போற்றுதற்குரியதாகும்.

முடிவுரை

பொதுவில், நாகரிகம் என்பது ஒட்டுமொத்த சமுதாயத்தின் நலன் காக்கும் கேறீயமாகக் கருதப்படுகி ன்றது. இலக்கியம் என்பதுவோ சமுதாய உலக அனுபவத்தின் பதிவாக உள்ளது. இவ்வகையில் இலக்கியம் ஓர் இனத்தின் நாகரிகப் பதிவு என்பது தவறாகாது. அவ்வகையில் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி எழுதுகையில் சொலோபில் காமில் என்பவர் தமிழர் இலக்கியங்கள் குறிப்பாக சங்க இலக்கியம் போன்றவை உலக இலக்கியங்களுள் ஒத்த நிலையில் அல்லது அதிலும் சற்று மேம்பட்ட நிலையில் இருப்பதாகவும், ஆனால் தமிழர்கள் தங்கள் இலக்கியங்களை உலக அரங்கிலே பதிவு செய்து பலரும் அறிந்து போற்றும் வழி வகைகளைச் செய்வதில் பின்தங்கி இருக்கிறார்கள் என்பதாகக் கருத்து ரைப்பார். நீதி இலக்கியங்களை, அதுவும் திருக்குறளை மட்டும் கொண்டு நாகரீகக் கூறுகளை விளக்கப்படுத்தும் முயற்சியில் மேற் சொன்ன கருத்து உண்மைதான் என்பதாகத் தெரிகிறது. நாகரீக வியளாலர்கள் முன்வைக்கும் இலக்கை அடையும் நோக்கு, போற்றத்தக்க செயல்கள், நன்நெறிக் கூறுகள், மனிதர்களிடையே புரிந்து ணர்வு மிக்க தொடர்பு ஆகிய நான்கு கூறுகள் உலகலாவிய எண்ணத்தையும் அறத்தையும் அதன் விளைவையும் முன்வைத்துப் பேசப்ப டுவதாக இல்லை. அவர்கள் ஒவ்வொரு சமுதாயத்திற்குரிய உயர்வைப் பேசுகி ன்ற வகையில்தான் அந்த நான்கு கூறு களை முன்வைக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நீதி இலக்கியமோ ஒரு தனித்த சமுதாயத்தைக் கொண்டு உலக சமுதாய நாகரீகத்திற்கு அடி த்தளம் இட்டு அதற்கான வழிவகை களையும் தெளிவுறுத்துவதாக உள்ளது.

References

Balasubramanian, S. (1974). *Tamil Ilakiya Varalaru*. Chennai: Pari Nilayam.

Berry, David. (1974). *Central Ideas In Sociology: An Introduction*. London: Constable.

Brian M. Fagan, Chris Scarre. (2016). *Ancient Civilizations*. United Kingdom: Routledge.

Creswell W., John. (2003). *Research Design Qualitative, Quantitative And Mixed Methods Approaches*. (2nd Edition). London: Sage Publication, Inc.

Fernand Braudel. (1993). *A History of Civilization*. Penguin Books.

Ilangkumaran, Ira. (1991). *Vela Ninaivu Varisai-Valluvar Vazhiyil Nalla Sandroraga*. Erode: Kuralayam Publication.

Ilangkumaran, Ira. (1991). *Vela Ninaivu Varisai-Valluvar Vazhiyil Nalla Adchiyaraga*. Erode: Kuralayam Publication.

Mahadevan, T.,M.,P. (1984). *Outlines of Hinduism*. 4th Edition. Bombay: Chetana Pvt. Ltd.

Manikanar, Va.,Suba. (1991). *Pirtkala Niithi Nuulgal*. Chennai: Manivasagar Publications.

Manimaran Subramaniam & Rajantheran, M. (2006). 'Indian Malaysian: Origin, Classification, Kinship and Religious Beliefs', *Journal Of Indian Studies*, (Vol. 9, pp. 110-116). Kuala Lumpur: Penerbitan Universiti Malaya. ISSN:1675-171X.

Melissa Freeman. (2008). Hermaneutics. In M., Given Lisa (Ed.), *The Sage Encyclopedia of Qualitative Research Methods*. (Vol. 1, pp. 385-388). London: Sage Publication, Inc.

Merrian, B., Sharan. (2009). *Qualitative Research A Guide To Design And Implementation*. San Francisco: A Wiley Imprint.

Rajakrishnan, R & Rajantheran, M. (1994). *Pengantar Tamadun India*. Kuala Lumpur: Fajar Bakti Sdn.Bhd.

Rajantheran. (2012). *An Introduction to Hinduism*. Selangor: Malaysia Hindu Sangam.

Sigmund Freud. (1994). *Civilization and Its Discontents*. USA: Courier Dover Publications.

Silllalee, K. (2015). "Sangath Tamilarin Manam Katha Veeram", *Journal of Tamil Peraivu*. (Vol. 1, pp.7-15). ISSN 2289-8379.

Stephen Blaha. (2002). *The Life Cycle of Civilizations*. USA, Auburn: Pingree-Hill Publishing. *Thirukkural*.

Ting Chew Peh. (1979). *Konsep Asas Sosialogi*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.

Varatharasan, Mu. (1992). *Tamil Ilakiya Varalaru*. New Delhi: Sahitya Akademi.

Visvanatham,Ki.,A,.,Pe. (1970). *Thirukkural Puthaiporul*. Chennai: Pari Nilayam.